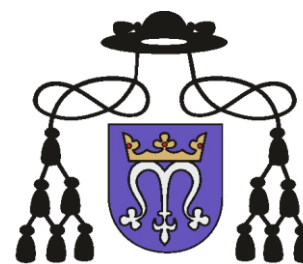

P - proboštský kostel Nanebevzetí Panny Marie

K – klášterní kostel sv. Kateřiny

Ranní mše sv.: Ne 9.30 hodin, Po 7.30 hodin

Večerní mše sv.: Út – Pá 18 hodin, So 17 hodin, Ne 18 hodin

5. května 2019

Po 6. 5. Mše mimořádně nebude	Intence <i>Za Charitu v J. Hradci</i> bude odsloužena v místě pobytu	Po 13. 5. P	Za živé děti a jejich rodiny
Út 7. 5.	K Za † manžela Jiřího Vintra	Út 14. 5. K	Za † Věru a Adolfa Cerhákovy, za † Miloše Slavíka a duše v očistci
St 8. 5.	P Za usmíření a za † přátele a kamarády	St 15. 5. P	Za † Marii Langweilovou
Čt 9. 5.	K Za † maminky Emilii, Kristýnu, manžela, rodiče, kmotry Tětivovy, obrácení hříšníků a duše v očistci	Čt 16. 5. K	Za dárcce mešních fundací
Pá 10. 5.	P Za † Stanislava Krejčů, jeho rodinu a rodinu Šterclů	Pá 17. 5. P	Za dar víry a zdraví pro celou rodinu
So 11. 5.	P Za † rodiče Průchovy a rodinu	So 18. 5. P	Za Ladislava Uhlíka, oboje rodiče a duše v očistci
Ne 12. 5. 4. neděle velikonoční	P: Za farnosti K: Na dobrý úmysl	Ne 19. 5. 5. neděle velikonoční	P: Za farnosti K: Za † Marii a Jaroslava Petrůvých a jejich rodiče

O Otčenáši – tlučte, a otevře se vám

Katecheze papeže Františka na generální audienci z 9. ledna 2019, aula Pavla VI.

Draží bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní katecheze se vztahuje k Lukášovu evangeliu. Zvláště toto evangelium totiž, počínaje vyprávěním o dětství, líčí postavu Krista v atmosféře intenzivní modlitby. V něm jsou obsaženy tři chvalozpěvy, které provázejí každodenní modlitbu církve: Benedictus, Magnificat a Nunc dimittis.

V této katechezi o Otčenáši budeme pokračovat pohledem na modlícího se Ježíše. Ježíš se modlí. V Lukášově podání například epizoda o proměnění začíná modlitbou. Říká: »Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbledl« (Lk 9,29). Každý krok Ježíšova života je však podnícen vanutím Ducha, který Jej vede ve všech jeho činech. Ježíš se modlí při křtu v Jordánu, vede dialog s Otcem před důležitými rozhodnutími, často se stahuje do ústraní, aby se o samotě modlil, přimlouvá se za Petra, který Jej krátce na to zapře. Říká: »Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl protříbit jako pšenici, ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla« (Lk 22,31-32). To skýtá útěchu, vědět, že se Ježíš modlí za nás, modlí se za mne, za každého z nás, aby naše víra nezanikla. To je pravda. [Někdo se zeptá:] „Ale, otče, dělá to dosud?“ Stále tak činí před Otcem. Ježíš se za mne modlí. Každý z nás si to může říci. A také můžeme říci Ježíšovi: „Ty se modlíš za mne, modli se dál, potřebuji to.“ Takto směle.

Dokonce Mesiášova smrt je pohroužena do modlitby, takže hodiny mučení se vyznačují překvapujícím klidem. Ježíš utěšuje ženy, modlí se za ty, kdo jej křijí, slibuje ráj dobrému lotrovi a naposled vydechuje se slovy: »Otče, do tvých rukou poručím svého ducha!« (Lk 23,46). Ježíšova modlitba jako by tlumila ty nejnásilnější emoce, přání pomsty a odplaty, smiřuje člověka s jeho neúprosnou nepřítelkyní, kterou je smrt.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost – proboštství Jindřichův Hradec, Kostelní 74/1, 377 01 Jindřichův Hradec ☎ 728 995 603, mail: prokop.ivo@dicb.cz

Redakce: P. Ivo Prokop, paní Eva Hejdomá, pan Karel Bajer st.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení zaslaných příspěvků.

Uzávěrka příštího čísla je ve středu 15. 5. 2019

V Lukášově evangeliu také nacházíme prosbu, vyslovenou jedním z učedníků, aby je sám Ježíš naučil modlitbě. A říká: »Pane, nauč nás modlit se« (Lk 11,1). Viděli, jak se modlí On. „Nauč nás to,“ můžeme říci Pánu i my. „Ty, Pane, se modlíš za mne, to vím, ale nauč modlitbě mne, abych se mohl také modlit.“ Z této prosby - »Pane nauč nás modlit se« - se zrodí dosti obsažné učení, kterým Ježíš vysvětluje svým, jakými slovy a jakými city se mají obracet k Bohu.

První částí tohoto učení je právě Otčenáš. Takto se modlete: »Otče náš, jenž jsi na nebesích«. „Otče“ – to slovo se krásně říká. Celou modlitbu můžeme zůstat pouze s tímto jediným slovem: Otče. A vnímat, že máme otce, nikoli zaměstnavatele, ani kmotra, nýbrž otce. Křesťan se obrací k Bohu především oslovením „Otče“.

V tomto učení, které Ježíš podává apoštolům, je zajímavé se pozastavit u několika instrukcí, které doprovázejí text modlitby. Ježíš nám podává několik vysvětlení, aby nám dodal důvěru. Podtrhují postoj věřícího, který se modlí. Je to například podobenství o neodbytném příteli, který přichází a obtěžuje celou spící rodinu, protože dostal nečekanou návštěvu, které nemá co nabídnout. Co říká Ježíš na tuto situaci, že někdo tluče na dveře a probouzí přítele? - »Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje« (Lk 11,8). Tím nás chce naučit, abychom se modlili a v modlitbě vytrvali. A vzápětí podává příklad otce, jehož syn má hlad. Vy všichni, otcové i dědové, kteří jste tady, když syn nebo vnuk má hlad a dožaduje se jídla: »Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada« (v. 11). Všichni ze zkušenosti víte, že požádá-li dítě o jídlo, dáte mu, co chce, k jeho dobru.

Těmito tvrzeními Ježíš vysvětluje, že Bůh vždycky odpovídá, a žádná modlitba nezůstane nevyslyšena. Proč? Protože On je Otec a nezapomíná na svoje trpící děti. Tato tvrzení nás poněkud znejišťují, protože se zdá, že mnohé naše modlitby nedosáhly žádného výsledku. Kolikrát jen jsme žádali a nedostali – všichni jsme to zažili – kolikrát jen jsme tloukli a dveře zůstaly zavřeny? Ježíš nám doporučuje, abychom v takových chvílích vytrvali a nepokládali se za odbyté. Modlitba vždycky proměňuje realitu, vždycky. Nezměníme-li věci kolem sebe, změníme se alespoň my, změní se naše srdce. Ježíš přislíbil dar Ducha svatého každému muži a každé ženě, kteří se modlí.

Můžeme si být jisti, že Bůh odpoví. Jedinou nejistotu působí čas, ale nepochybujeme, že Bůh odpoví. Nanejvýš budeme muset vydržet celý život, ale On odpoví. Slíbil nám to: On není jako otec, který dá hada místo ryby. Není nic jistějšího: touha po štěstí, kterou všichni nosíme v srdci, se jednoho dne splní. Ježíš říká: »Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat?« (Lk 18,7). Ano, zjedná spravedlnost, vyslyší nás. Jaký to jen bude den slávy a vzkříšení! Modlitba je už od nynějška vítězstvím nad

Pouť v Lásenici

V neděli 19. května bude od 15.00 hod. sloužena poutní mše sv. v kapli sv. Jana Nepomuckého v Lásenici. Celebruje P. Martin Bětuňák.

Byt na faře

Na faře v Nové Včelnici se uvolnil větší byt. Zvažujeme pronájem a hledáme potenciální zájemce. V případě zájmu se obraťte na proboštvství.

Poděkování

Děkujeme všem, kdo modlitbou provázeli P. Edwarda Maku v jeho nemoci a kdo se zúčastnili rozloučení s ním. Velké díky patří také akolytům, kteří asistovali při zádušní bohoslužbě.

Velikonoční sbírky

V postních kasičkách se naspořilo v J. Hradci 8.600 Kč, které byly odeslány na účet Diecézní charity.

Při velkopáteční sbírce u Božího hrobu se vybralo dalších 8.379 Kč ve prospěch křesťanů ve Svaté zemi.

Za velikonoční pohledy pro misie jsme vybrali 4.000 Kč. Částka byla odeslána na misie. Všem štedrým dárcům srdečně děkujeme.

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

Nedělní cyklus čtení C

Neděle	5. 5.	– 3. neděle velikonoční
Pondělí	6. 5.	– památka sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
Středa	8. 5.	– památka Panny Marie, Prostřednice všech milostí
Neděle	12. 5.	– 4. neděle velikonoční – den modliteb za povolání k duchovnímu stavu
Pondělí	13. 5.	– památka Panny Marie Fatimské
Úterý	14. 5.	– svátek sv. Matěje, apoštola
Čtvrtek	16. 5.	– svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
Sobota	18. 5.	– památka sv. Jana I., papeže
Neděle	19. 5.	– 5. neděle velikonoční

- menší odměnu ministrantům,
- řečeno moderním jazykem, technickohospodářským pracovníkům na úseku pěstování rostlin, chovu zvířat, lesnictví a rybářství a všem zde pracujícím manuálními pracovníky a těch bylo hodně a ti ze svého platu museli uživit svoji rodinu.

A pravidelně existovaly i další výdaje z farní pokladny:

- z výnosů hospodaření byly hrazeny i veškeré náklady spojené s podnikáním na polích, v lesích a rybnících,

- z výnosů hospodaření, ale i ze sbírek a mimořádných finančních darů, byl financován i provoz kostela (svíce, jako jediná možnost osvětlení, hostie, víno, liturgické nádoby, textilie, liturgické obleky, knihy a podobně),

- z výnosů hospodaření a ze sbírek byly hrazeny náklady spojené s běžnou údržbou sakrálních objektů, patřících farnosti,

- každoroční příspěvek byl poskytován na charitativní účely,

- také byl povinný příspěvek pro potřeby arcibiskupství pražského a pro kněžský arcibiskupský seminář.

Je však třeba doplnit, že v 17. a 18. století na provoz kostela a platy jeho zaměstnanců částečně přispívalo město a na opravy sakrálních objektů jezuité, jako patroni farnosti. To však nic nemění na tom, že pro bezproblémový chod farnosti bylo její hospodářské zabezpečení nutnou podmínkou a to bylo i důvodem, proč ti, kdo stáli v čele farnosti, se o její majetek tolik starali.

pokračování příště

zpracoval Karel Bajer

OZNÁMENÍ

Mše 6. května

V pondělí 6. května mimořádně nebude v J. Hradci mše sv. Intenci odslouží P. Ivo Prokop v místě pobytu.

Rodinná pouť do Mláky

V sobotu 18. května zveme všechny farníky celého vikariátu na pouť s názvem V ERBU LVICE, kterou pořádáme v rámci Týdne pro rodinu. Začínat budeme mší sv. ve Stráži nad Nežárkou, společně po skupinkách pak doputujeme do kostela v Mláce, kde proběhne májová pobožnost. Během cesty si připomeneme život a dílo sv. Zdislavy, patronky rodin. Více informací na plakátku v kostele.

Přihlásit se můžete u pí katechetky Hejdové na tel.: 728 281 050.

osamocením a beznadějí. Modleme se. Modlitba mění realitu, nezapomínejme na to. Buď změní věci, nebo naše srdce, ale vždycky mění. Modlitba je už od nynějška vítězstvím nad osamocením a beznadějí. Je viděním každého fragmentu stvoření, hemžícího se v neúprosnosti dějin, jejichž smysl někdy nechápeme. Jsou však v pohybu, na cestě. A na konci každé cesty, co je na konci naší cesty? Na konci modlitby, na konci času, věnovaného modlitbě, na konci života je co? Otec, který očekává všechno a všechny s otevřenou náručí. Hledme k tomuto Otci.

Přeložil Milan Glaser, převzato z www.radiovaticana.cz

Pozvánka k nahlédnutí do organizace Otevřená OKNA, z.ú.

Motto:

„Člověk je šťastný tehdy, když má co dělat, v co doufat a koho milovat“

Viktor Emanuel Frankl

Píše se rok 2003 a malá skupinka rodičů dětí se zdravotním postižením hledá způsob, jak nejlépe naplnit dobrým obsahem dny svých dětí. Tak, aby měly dny smysl, aby děti byly milovány. V tehdejší legislativní situaci to nebyl jednoduchý úkol. Díky společnému setkání těchto rodičů s manažerkou Jaroslavou Sedlákovou, tehdejší učitelkou na FM VŠE a speciální pedagožkou a terapeutkou Drahomírou Blažkovou, cesta rodin vyústila v založení organizace Otevřená OKNA, z. ú. Proč zrovna OKNA? Jde o zkratku slov **O**tevřenost **K**omunikace **N**aděje **A**ktivita. Tato slova pojmenovávají základní hodnoty organizace. Hodnoty, které jsou osnovou doprovázení jednotlivých klientů a podporují jejich cestu životem. Během svého působení a zrání organizace definovala své poslání takto:

Organizace podporuje osoby se zdravotním postižením, rodiny a seniory v aktivním, smysluplném a důstojném způsobu života, napomáhá jejich zapojení do běžných společenských aktivit a vytváří nové příležitosti pro seberealizaci a osobní růst.

Organizace vznikla původně jako zcela dobrovolnická. V roce 2005 dostala darem od Města Jindřichův Hradec dům typu Okal, který opravila a vydala se na cestu profesionalizace. V současné době tento dům slouží jako chráněné bydlení pro 12 osob se zdravotním, mentálním a kombinovaným postižením. Svoji ryze dobrovolnickou fází má již dávno za sebou, i když dobrovolnické mentoringové programy nadále realizuje. V současné době má organizace tři hlavní cílové skupiny. Jsou to lidé s mentálním, zdravotním a kombinovaným postižením, rodiny a senioři. Pro každou z těchto skupin jsou v organizaci připraveny programy, odpovídající jejím potřebám.

Pro první a největší cílovou skupinu realizujeme tři profesionální a tři dobrovolnické programy. Jde o zaměstnávání osob se ZP v rámci chráněného trhu práce a dále sociální služby Sociálně terapeutická dílna Okénko v Jindřichově Hradci a v Dačicích a Chráněné bydlení Okénko v Jindřichově Hradci. V rámci dobrovolnických programů působí program Pět P (Přátelství, Péče, Pomoc, Prevence, Podpora) pro děti od 6 do 18 let, které to mají v životě složitější. Většinu dobrovolníků v tomto programu tvoří studenti Fakulty managementu VŠE. O dobrou kondici se stará Sportovní klub Kapři, jehož obsahem je rehabilitační plavání a sportovní pobyty pro děti i dospělé s handicapem. A třetím programem je SPOLU (Spolu Přátelsky Otevřeně Laskavě Užitečně trávit čas). Program je určený dospělým osobám se zdravotním postižením a v současné době se mu nejlépe daří v Dačicích.

Pro druhou cílovou skupinu – rodiny - realizujeme hlavně doprovázení pěstounských rodin, vzdělávací programy, terapeutické aktivity.

Pro třetí cílovou skupinu – seniory – je určen dobrovolnický D-klub. Jeho obsahem jsou návštěvy seniorů v DS Otín, pro které rovněž během roku organizujeme výlety a přátelská setkání s lidmi mimo DS, abychom zmírnili jejich samotu a leckdy izolovanost. Dobrovolníci ve svých činnostech nezůstávají sami – jednou měsíčně se scházejí ke společné supervizi, pokud potřebují, mají k dispozici také individuální rozhovory se supervizorkou.

Vedle těchto pravidelných aktivit organizujeme také pobytové akce, benefiční akce, výstavy, prodeje a různé další aktivity, skrze které chceme co nejvíce zapojit naše klienty do běžného života místní komunity. V současné době mají OKNA pět pracovišť v Jindřichově Hradci a dvě v Dačicích. Během tohoto roku bychom rádi otevřeli ve spolupráci s firmou Centropen, Městem Dačice a Jihočeským krajem nové chráněné bydlení v Dačicích pro 12 osob se zdravotním, mentálním a kombinovaným postižením. V Oknech je zaměstnáno 46 osob, z toho 26 osob se zdravotním postižením.

Proč tento článek píšu zrovna do farního zpravodaje? Tím hlavním důvodem jsou veliké díky! Ty první jsou Nejvyššímu Stvořiteli za požehnání, inspiraci, posilu při hledání cesty. Ty další patří P. Václavu Habartovi, který nás léta tiše a nenápadně podporoval. Dlouhá léta nám pomáhala také paní Ivana Vlasáková – tehdy v roli vedoucí místní Charity. Byla nám lidsky nablízku, pomáhala při organizaci a propagaci akcí, rovněž při veřejných sbírkách. V současné době patří velký dík P. Ivo Prokopovi –

„Šajba – Městský les“), a to nechal o své vůli pan Adam II. z Hradce (1549-1596) rozdělit na tři části, jejichž vlastníky se stala vrchnost, město J. Hradec a probošství, čímž byl vážně ochuzen farní majetek. Faráři hradečtí v letech 1582 – 1622 se bránili proti nespravedlivému odnětí Kanclova s poli i lesem a proto bylo konstatováno, že současný spor s obcí o tento majetek nemůže být pokládán za promlčený. Město J. Hradec pronajímá sedlákům z Rodvínova na Kanclově pole, louky i část řeky Nežárky, ač to vše patří k majetku hradecké fary a nájem je ziskem města. Spory o farní majetek nelze dopodrobna popsat. Také s jezuitou vedl probošt Quinodo ostré spory o svá farářská práva, zejména k užívání farního kostela.

Mohlo by se zdát, že staletý urputný boj jindřichohradeckých farářů o farní pozemky, lesy a rybníky pramenil z jejich nenasytosti, z jejich bažení po majetku, z toho, jak se nyní říká, že to byli „nenažraní preláti“. Ale není tomu tak. Zemědělské, lesnické a rybníční hospodaření muselo zajistit nejen vše potřebné pro provoz farnosti a řádnou úroveň bohoslužeb, ale i výživu mnoha lidem:

- panu faráři, od roku 1625 proboštovi, jehož pozice v církevní správě i společenské postavení pro něj vyžadovalo zvýšené finanční náklady
- třem pánům kaplanům, na kterých více méně ležela celá pastorece farnosti (4. kaplan, zvaný „špitální“, byl placen z fundační nadace 4.000 zlatých, ustanovené v roce 1676 Františkou Slavatovou z Meggau především pro duchovní péči o chovance – muže i ženy - bydlící ve špitále při kostele sv. Jana Křtitele)
- administrativnímu pracovníkovi v kanceláři probošství, který např. podle pokynů probošta vyřizoval korespondenci, při práci s vedením matrik později zajišťoval výkon státní správy a jistě také vedl nějakou účetní evidenci a archivoval písemnosti, související jak s pastorační, tak s majetkem farnosti
- kočímu páru koní, ustájených v budově na dvoře probošství (dodnes zde jsou kamenná koryta na krmení koní), kočí koně zapřahal do kočáru nebo bryčky, když se duchovní potřebovali dostat do vzdálenějších míst, po městě, které zdaleka nebylo tak rozsáhlé jako nyní, chodili páni kaplani pěšky. Možná byly kočí dva a ve stáji dva páry koní. Koňský povoz nahrazoval v současné době tolik potřebné osobní auto
- „aparát farní hospodyně“ – kuchařky, pradleny, šičky, uklízečky,
- kostelníkům proboštského chrámu – bývali dva,
- řediteli kůru a varhaníkovi (varhaníkům),
- choralistům = členové malého mužského sboru, bývalo jich nejméně šest,
- kalkantovi = šlapači měchů varhan,
- zvoníkovi,
- hrobníkům – byli dva, a protože se pochovávalo výhradně do země, měli plné ruce práce, zejména v zimním období, kdy byla na hřbitovech zmrzlá zem,
- příspěvek učitelům ve školách,

za otevřenou komunikaci a vlídnou podporu, rovněž Chrámovému sboru Adama Michny za podporu formou hudebních vystoupení. Nepovažujeme za samozřejmé to, že máme možnost uskutečnit benefici v chrámu Nanebevzetí Panny Marie. Vždyť kostel je nádherné prostředí, které někdo udržuje, uklízí, opravuje. To, že nás farnost takto přijímá, je velkou posilou na cestě. Vedle výše jmenovaných je zde celá řada lidí dobré vůle, kteří nás podporují různými způsoby. Jsme vděční za každý z nich. Neboť „korálky“ podpory se navlékají na nit dobré vůle jeden za druhým a ve finále tvoří nádherný šperk.... Děkujeme a přejeme vše dobré!

Drahomíra Blažková

Nástin hospodářského zabezpečení církve na příkladu jindřichohradecké farnosti

5. část

Čtvrtý díl seriálu skončil obdobím po ukončení první části třicetileté války na našem území, zhruba po roce 1623, kdy město Jindřichův Hradec se postupně vzpamatovává z hrůzy válečné katastrofy a vzpoury proti své vrchnosti. Druhým zdejším farářem s titulem infulovaný probošt se stal v roce 1633 jindřichohradecký rodák Dr. Ondřej Bartoloměj Fisírek (1633-1647). Za něho byl zveleben farní majetek: opraven proboštský chrám, vnitřek vymalován, za něho byla také dostavěna čelní budova proboštství proti kostelu. V roce 1634 domluvil s vedením města výměnu hospodářských dvorů, městu postoupil farní hospodářský dvůr poblíž kostela sv. Václava a za to od města získal zemědělský hospodářský dvůr pod františkánským klášterem, pak zvaný „Proboštský dvůr“ (o kterém bude ještě řeč) a s městem směnili i některé pozemky, protože, jak se uvádí, nebylo možno pro značnou vzdálenost vodit na pastvu krávy z proboštského dvora pod františkánským klášterem až na farní pozemky, rozkládající se mezi silnicí na Jarošov a lesem „Oborou“ (nyní zvaný městský les „Šajba“), tam, kde ze silnice na Jarošov vpravo odbočuje polní cesta do lesa. Probošt Fisírek nechal z archivních zápisů vypsát všechny finanční důchody i pozemky náležející zdejšímu proboštství – a bylo opět zjištěno mnoho nesprávností, jejichž náprava byla velmi obtížná, ne-li nemožná a zaměstnala i další proboštovo následovníky. V archivu proboštství je od tohoto probošta založena kniha o 520 stranách, nazvaná „*Registra všech a všelijakých důchodův k faře hradecké přináležejících*“. Obsahuje popis majetku farnosti i jmenné povinnosti, které mají jednotliví farníci ve městě i okolních obcích vůči proboštství.

V letech 1645 – 1648 se na území českého království vrátila poslední fáze třicetileté války. Farnost utrpěla majetkovou ztrátu v roce 1648, kdy město obsadila švédská armáda, které musely být vydány z chrámového pokladu zlaté kalichy, stříbrná monstrance, mešní konvičky a další vzácné předměty. I přes to

v roce 1653 byl v proboštském chrámu rozšířen kůr do pravé boční lodi, včetně nového šnekového schodiště, v roce 1664 byl na náklad farnosti s přispěním města kostel vydlážděn.

Ostré spory o farní majetek vedl s jezuitou, jako patronou farního kostela, 6. infulovaný probošt Jeroným Altan de Pozzi (1670-1695). Jaké tehdy panovaly poměry, vyplývá z jedné proboštovy zprávy z roku 1677: „*Příjmy z majetku fary jsou evidovány na proboštství, příjmy kostelů v jezuitské koleji. Příjmy farního kostela jsou zaznamenávány v účetních knihách, které jsou uloženy v jezuitské koleji, kde se také nalézá kostelní pokladna. Účty předkládají kostelní účetní v jezuitské koleji za přítomnosti jezuitského rektora, probošta, zámeckého hejtmana, primase města, městského písaře a dvou konšelů*“. A jen jako „perlička“ pro dokreslení tehdejších poměrů: „*klíč ke svatostánku má jeden probošt se svými kaplany, druhý klíč má rektor jezuitů, sakristie jsou při kostele Nanebevzetí Panny Marie dvě, farní (ta je nyní zbouraná, stála při levé straně presbytáře) ke které má klíč probošt s kaplany a druhá jezuitská (to je ta současná), ke které má klíč pouze rektor jezuitů*“. Bylo nemyslitelné, aby mešní roucha a další liturgické textilie i liturgické nádoby, patřící k proboštství, používali také jezuité a opačně, aby jezuitské ornáty, dalmatiky a pluviály používalo farní duchovenstvo. Probošt Pozzi napsal před smrtí v roce 1695 zápisky o poměrech v J. Hradci. Na jejich závěr píše: „*pan hrabě nebo zámecký hejtman, primas města i konšelé by si měli dát dobrý pozor, aby po mé smrti jezuité pod záminkou zapečetění pozůstalosti nevzali spisy a poznámky, týkající se proboštského benefícia, jako se to stalo po smrti mého předchůdce ke škodě zdejšího benefícia proboštského*“. Probošt se tedy bál o zcizení farního majetku,

A aby měl jistotu, že evidence o majetku farnosti nebude jezuita porušena, těsně před smrtí poručil všechny důležité farní archiválie vložit do truhly, tu opatřil svými pečeti a nechal ji donést do úschovy do františkánského kláštera s tím, že františkáni ji smí vydat jen tomu, kdo k tomu bude mít písemné pověření od pražské arcibiskupské konzistoře.

V roce 1694 měl Jindřichův Hradec 3.202 obyvatel, pro tříletou neúrodu umírali lidé hladem a tak není divu, že kradli skromnou úrodu pěstovanou i na proboštských polích a také, že kostelní sbírky byly velmi slabé. Hospodářskou situaci zhoršovaly i vojenské oddíly, přechodně ubytovávané ve městě a jeho okolí.

Obsáhlý elaborát o zcizení pozemků náležejících ke dvoru Kanclov pod „Kobyly hůrou“, sepsal 8. jindřichohradecký infulovaný probošt Pankrác Quinodo (1710 - 1729), kde dokázal, že to celé, co daroval kdysi německým rytířům Oldřich I. z Hradce a je jasně zmíněno v archiváliích z roku 1483, 1494, 1496, 1560, 1570 a 1582, patřilo farářům hradeckému (zdejší farnosti), jako majiteli celého dvora Kanclova pod „Kobyly hůrou“ i s celou oborou, tedy přilehlým lesem (nyní zvaným